

Збудовування Тіла Христового

***Ключові вірші: «І Він дав одних апостолами,
інших пророками, інших євангелістами,
інших пастирями і вчителями для
досконалості святих, для справи служіння,
для збудування тіла Христового».
Ефесянам 4:11,12***

***Вибрані уривки з Писання:
Ефесянам 4:11-16***

На початку цього розділу Павло закликає віруючих «жити гідно покликання, яке ви отримали» (Ефесянам 4:1). Це стосується навернення людини до християнства. Покликання справжнього християнина виходить за межі звичайних професій. Воно передбачає прийняття і прояв цінностей віри, любові, прощення, служіння, жертви та єдності в усіх аспектах життя.

«Намагайтеся зберігати єдність Духа в союзі миру. Є одне тіло і один Дух, як ви покликані в одній надії вашого покликання; один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх, який є над усіма, через усіх і в усіх вас» (Ефесянам 4:3-6) . Ці вірші підкреслюють, що

серед відданих християн не повинно бути духу сектантства. Всі вони визнають Христа своїм лідером, а вічного Отця – Творцем або Першопричиною. Тому ідея трійці рівноправних богів суперечить Писанню.

Після того, як Христос вознісся на небо, Святий Дух зійшов на ранню Церкву в день П'ятидесятниці. (Дії 1:1-4,9-14; 2:1-4). У той час різні дари були даровані послідовникам Учителя, особливо апостолам, які були натхненними Богом представниками Бога. Те, чого вони навчали і що писали, було призначене для того, щоб направляти посвячених віруючих протягом їхнього земного перебування. Ефесянам 4:7-10

Наші ключові вірші описують духовні керівні посади, які Господь встановив для оснащення святих Євангельської епохи в їхній службі, як це було призначено Богом. Павло каже, що ця служба була для «збудування [або зміцнення] тіла Христового». Багато хто оцінив привілей відповісти на запрошення стати співспадкоємцями Христа в Його майбутньому царстві завдяки своєму посвяченню і народженню від Духа. В даний час такі християни збираються на зустрічі, з'їзди, спілкування, займаються особистим вивченням і молитвою, прагнучи вірно виконувати свій завіт жертви.

Як же ми благословенні, що отримали велику привілею присвятити своє життя зараз, у цей «прийнятний час» (2 Коринтян 6:2). Це можливість, яку неможливо описати словами.

Великою має бути наша смиренність, яка визнає таку піднесену перспективу, до якої ми самі ніколи не могли б прагнути.

У ці «останні дні» ми можемо замислитися над чудовою спадщиною, яку ми отримали, пізнавши і оцінивши «нинішню істину» (2 Петра 1:12,13). Багато вчень, прийнятих членами нашої спільноти, відображають величний характер Небесного Отця. Однак ми повинні пам'ятати, що кінцевою метою отримання такого розуміння є не лише надання нам інтелектуального знання про Божий план. Натомість, це також має допомогти нам у процесі перетворення, щоб через освячуючий вплив Святого Духа ми могли розвинути характер, подібний до Христа, і прагнути «збудувати тіло Христове».

Давайте старанно працювати над цими питаннями, щоб упевнитися у своєму покликанні та виборі. Якщо будемо вірними, ми врешті-решт будемо брати участь у роботі з примирення людства з Небесним Отцем, коли воно буде відновлене до досконалості, втраченої в Едемі. 2 Петра 1:10,11